

мыя ми сынъ свири на каваль,“ отговорилъ чичо Цоню; и, безъ да каже нещо повѣче, кимналъ съ глава, на Любена да откачи цигулката и да снеме отъ полицата кавала си. Тѣ изсвирили двѣ юнашки пѣсни, двѣ овчерскы, една свадбарска и една на хоро. Сѣка пѣсень была тѣй хубава, тѣй мила, щото двѣтѣ гражданчета и баща имъ са упоили отъ сладость.

Когато са свършила свирнята, г. Нѣголь подалъ цигулката на Здравка, а на Витанча кавала и рѣкаль: — Искарайте ни една отъ най-хубавытѣ си свирни; дѣ да ва видѣхъ, сега вашъ редъ е.“ Витанчо рѣкаль да надуе кавала, излѣзло гласъ като изъ мауръ; здравко рѣкаль да потѣглы лѣка връхъ жицытѣ, тѣ пѣкъ изкрибуцали кат скрибцы. Сичкытѣ въ кѣщи са изсмѣли. Здравко и Витанчо изчървили са, сложили кавала и цигулката и рѣкли: „Неможемъ, неможемъ да свиримъ, много мѣчно было то.“

Г. Нѣголь са помолилъ да впрѣгнѣтъ конетѣ и да ги заведѣтъ пакъ въ градъ. Чичо Цоню много го канилъ да принощувать у тѣхъ на село; но най-сетнѣ немало що да стори, трѣбало да послуша Г. Нѣгола.

— Е, думай сега! Здравко, рѣкаль на връщане. Г. Нѣголь на сына си, какъ ти са видѣ кѣсото наше пѣтувание?